

José Vriens

Verblind

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Eigenlijk was hij al veel te laat voor de afspraak met Stef. Jammer, maar die voetbalwedstrijd begon ook wel zonder hem. Stef zou er echt niet op wachten en gewoon de tv aanzetten, wist Carlo.

Zo snel hij kon liep Carlo met de boodschappentas in zijn armen naar zijn fiets. Het begon al te schemeren en er woei een harde wind. Dat zou nog een stevige trap naar huis worden.

Opeens botste er iemand hard tegen hem aan. De tas in zijn armen verloor zijn wankele evenwicht en dat wat bovenop lag viel op straat.

‘O, sorry! Kijk nou toch wat ik doe! Het spijt me echt. Ik zal alles vergoeden.’

Carlo keek ontstemd naar de eigenaresse van die stem en zag een slanke jonge vrouw voor hem staan met lang donker haar dat krullend over haar schouders viel. Er lag een geschokte uitdrukking op haar gezicht. Vervolgens ging zijn blik naar de ravage op straat. De doos met eieren was kapot gevallen, evenals een potje jam. Het pak yoghurt was uit elkaar geklapt door de val en vormde een kleurrijk contrast met de rode kersenjam.

De donkerharige schoonheid keek met een trieste blik naar het resultaat van de botsing. ‘Het spijt me echt heel erg. Zal ik nieuwe spullen voor je halen?’

‘Dat is niet nodig. Die haal ik wel een andere keer. Zo’n ramp is het nu ook weer niet,’ mompelde Carlo. Zijn natuurlijke verlegenheid kreeg de overhand omdat de vrouw hem aan bleef kijken. Hij schoof met zijn voet de scherven naar de stoeprand zodat niemand met zijn fiets door het glas zou rijden en vermeed het haar aan te kijken.

‘Echt niet. Ik haal nú nieuwe spullen voor je, dat ben ik jou wel verschuldigd. Heb je nog even of staat je vrouw op je te wachten?’

‘Dat hoeft echt niet. Ik heb geen vrouw. Er zit niemand op mij te wachten. Ik kan nog wel een dag langer zonder eieren, jam en yoghurt.’

‘Onzin. Kom, dan gaan we even terug naar binnen,’ drong ze aan.

‘Ik kan toch niet met deze boodschappen naar binnen gaan.’ Waar maakte ze zich druk over?

‘Daar heb je gelijk in. Dan ga ik wel even alleen. Hier blijven staan, hoor, niet snel wegfietzen als ik binnen ben. Ik ben met een paar tellen

weer terug.' Ze keek hem smekend aan.

Carlo zou het niet in zijn hoofd durven halen om zo'n leuke vrouw teleur te stellen door ervandoor te gaan als zij in de winkel stond. Hij knikte dan ook.

Ze liep met licht wiegende heupen op haar hooggehakte korte laarsjes naar de ingang van de supermarkt. Haar donkere krullen dansten op haar rug. Bij de ingang draaide ze zich nog een keer om alsof ze zichzelf ervan wilde overtuigen dat hij er nog altijd stond. Carlo stak zijn hand aarzelend naar haar op. Ze zwaaide vrolijk terug.

Dat uitgerekend hem zoiets overkwam. Over het algemeen gunden vrouwen hem geen tweede blik, zelfs niet als ze zijn boodschappen uit zijn handen hadden gelopen. Meestal was Stef degene die succes bij de vrouwen had en zagen ze hem niet staan. Stef was ook veel vlotter, wist altijd het juiste te zeggen en flirtte er lustig op los als zijn vrouw er niet bij was. Niet dat Stef niet van zijn vrouw hield, dat deed hij echt wel, maar een man mocht best om zich heen kijken, meende hij. Kijken mocht, aankomen niet, was Stefs stelregel.

Terwijl hij wachtte stuurde hij een sms'je

naar Stef dat hij wat later zou komen. Dan wist zijn vriend in ieder geval dat hij nog wel van plan was om te komen. Daarna verdeelde hij de boodschappen over zijn fietstassen.

Lang hoefde Carlo niet te wachten. De jonge vrouw kwam met een plastic tasje in haar hand aangelopen.

‘Je boodschappen,’ riep ze op vrolijke toon.

Carlo nam het tasje in ontvangst. ‘Dank je wel.’

‘Graag gedaan. Mag ik je een kop koffie aanbieden voor de ellende die ik heb veroorzaakt?’

‘Dat is toch niet nodig? Je hebt ook al nieuwe spullen gehaald.’

‘Jawel, dat is wel nodig. Hè, kom op, doe mij een plezier en ga met me koffiedrinken.’ Ze keek hem pruilend aan.

Daar kon Carlo geen weerstand aan bieden. ‘Oké, maar ik betaal de koffie dan.’

‘Dat mag,’ zei ze snel en ze stak haar hand naar hem uit. ‘Angèle Reebroek.’

‘O, eh, Carlo Neijman.’ Haar hand was warm en klein en paste ruim in die van hem. Verwonderd keek hij daar even naar.

‘Ik houd wel van mannen met grote stevige handen,’ vertrouwde Angèle hem toe.

Carlo liet haar hand snel weer los en begon omslachtig naar zijn fietssleutel te zoeken om zijn verwarring te verbergen.

‘Je bent verlegen,’ constateerde Angèle met een glimlach. ‘Wat schattig. Zo’n grote stoere kerel die verlegen is.’

Carlo lachte schaapachtig. ‘Waar staat jouw fiets, of ben je met de auto?’

‘Ik ben te voet. Mag ik bij jou achterop?’

‘Eh, denk je dat dat zal gaan met die fietstassen?’

‘Vast wel.’ Zodra Carlo zijn been over de stang had geslagen, legde ze een arm om zijn middel en sprong op de bagagedrager. ‘Ik zit. Rijden maar,’ riep ze vrolijk.

Carlo reed voorzichtig weg. Zat ze echt bij hem achterop? Hij voelde het extra gewicht niet eens, maar de arm om zijn middel waarmee ze zich aan hem vasthield des te beter. ‘Waar wil je naartoe?’

‘Hier verderop zit een café, daar kunnen we vast wel koffie krijgen.’

Op naar die kroeg dan maar. Hij wist welke ze bedoelde. Met zo’n knappe vrouw achter op zijn fiets voelde hij zich groeien. Hij merkte de blikken wel op die een passerende man op hen

wierp. Kijk maar goed, ging het door hem heen, ze gaat met mij koffiedrinken. Hij voelde zich groeien van trots.

Bij het café stopte Carlo voorzichtig en gaf Angèle de gelegenheid af te stappen.

‘Zullen we buiten gaan zitten? Het is helemaal niet koud,’ stelde ze voor.

Carlo vond het best, dan kon hij zijn fiets in de gaten houden. De boodschappen zaten immers in de fietstassen.

Angèle zocht een leeg tafeltje en ging zitten. Ze keek hem met een glimlach aan. ‘Ik kan me niet goed voorstellen dat een leuke man als jij vrijgezel is. Weet je zeker dat je niet ergens een vriendin hebt zitten?’

‘Nee hoor. Wel een ex-vrouw en twee kinderen, maar die wonen niet bij mij.’

‘Dat begrijp ik. Ben je al lang alleen?’

‘Twee jaar nu zo’n beetje. En jij? Jij hebt vast wel een vriend.’

Angèle schokte met haar schouders, keek hem met een schuin hoofd aan en trok een pruillip. ‘Helaas niet, ik ben alleen. Mijn vorige relatie liep een paar maanden geleden stuk. Sindsdien ben ik een happy single, net als jij.’

Carlo grijnsde. Zo happy was hij anders niet

met zijn vrijgezellenbestaan. Niet dat hij er problemen mee had dat hij alleen was, zo was het niet, maar met z'n tweeën was het toch een stuk gezelliger dan alleen, vooral in de weekends.

Een ober kwam vragen wat ze wilden drinken. Angèle bestelde koffie met een appelpunt. Carlo kon niet achterblijven en bestelde hetzelfde.

‘Kom je hier vandaan?’ vroeg hij om het gesprek gaande te houden.

‘Nee, ik kom oorspronkelijk uit Groningen, maar door relaties en werk ben ik langzaam deze kant op gezakt.’

‘Ik meende al een bepaald accent te horen.’

‘En jij? Hier geboren en getogen?’

‘Helemaal, en er nooit weggeweest.’

‘Wat voor werk doe je?’

‘Dat is niet zo spannend. Ik werk voor de gemeente.’ Wat voor werk hij deed liet hij liever in het midden. Plantsoenendienst klonk niet echt interessant en om over op te scheppen. Niet dat hij zich schaamde voor zijn baan. Zijn werk bracht brood op tafel en hij vond het nog leuk ook. Een hele dag buiten bezig zijn met planten en alles wat daarbij hoorde, dat deed hij het liefst. ‘Wat doe jij?’

‘Op dit moment ben ik nog zoekende. Het valt helaas niet mee om een passende baan te vinden. Het liefst zou ik bij een advocatenkantoor aan de slag gaan, maar daar zitten ze momenteel niet te springen om mensen.’

Werkloos dus. Dan was de plantsoenendienst nog altijd een stuk beter. ‘Sta je bij een uitzendbureau ingeschreven?’

‘Dat wel, maar eigenlijk is het niet echt nodig dat ik werk. Mijn oma, God hebbe haar ziel, is een paar maanden geleden overleden. Ze heeft me een leuk bedrag nagelaten waarmee ik het heel wat jaartjes kan uitzingen zonder me over werk druk te hoeven maken.’

‘Zo’n oma wil iedereen wel hebben.’

‘Dat denk ik ook wel. Helaas is er nog wat gesteggel tussen een paar notarissen over de erfenis en kan ik nog niet over het geld beschikken. Lang zal dat vast niet meer duren. Het kan nu iedere dag eigenlijk rond zijn.’ Angèle knikte om haar eigen woorden kracht bij te zetten.

Carlo keek de vrouw tegenover hem bewonderend aan. Zo jong en dan al een flinke erfenis tegemoet kunnen zien. Ze gedroeg zich gelukkig niet alsof ze heel wat geld op haar bankrekening had staan. Dat was nu ook nog niet het geval

als hij het goed begrepen had, maar heel wat mensen zouden vast op voorhand driftig aan het inkopen slaan.

‘Vertel eens iets over jezelf, dat vind ik veel interessanter dan die erfenis,’ ging Angèle verder.

‘Veel valt er niet te vertellen. Zoals ik al zei ben ik alleenstaand en heb ik twee kinderen, jongens van zeven en acht jaar. Ze wonen bij mijn ex. Om de veertien dagen zijn ze een weekend bij mij en ook in de vakanties zijn ze de helft van de tijd bij mij.’

‘Is dat niet lastig te regelen? Een halve vakantie? Dan moet jij ook steeds vrij nemen.’

‘Dat valt wel mee. In de weekenden werk ik natuurlijk niet. Vaak hoef ik dus ook maar twee of drie dagen vrij te nemen. Bovendien vindt mijn moeder het niet erg om op de jongens te passen als ik geen vrij kan krijgen.’

‘Dat is wel zo gemakkelijk. Is het contact met je ex goed?’

‘Best wel. We maken minder ruzie dan tijdens ons huwelijk.’ In zijn broekzak begon zijn mobiel te trillen. Dat zou Stef wel zijn om te vragen waar hij bleef. Carlo viste het ding uit zijn zak en bekeek het bericht.